

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ РЕЛІГІЙНИХ ОРГАНІЗАЦІЙ В УКРАЇНІ

Роль церкви й релігійних організацій як соціально інтегруючого чинника в житті українського суспільства, а, отже, і в політичній системі держави, визначає соціальну спрямованість державної політики в цій сфері. Україна багатонаціональна, багатоконфесійна держава. Тому від тонкощів державного регулювання державно-релігійних відносин залежить формування гармонійних і плідних відносин у системі: людина – релігійна організація – держава – суспільство. Правове підґрунтя діяльності релігійних організацій становлять Конституція України, Закони України «Про свободу совісті та релігійні організації» та інших законодавчих актів України, виданих відповідно до нього.

В Україні здійснення державної політики щодо релігії і церкви належить виключно до відання держави. Церква (релігійні організації) в Україні відокремлена від держави.

Держава захищає права і законні інтереси релігійних організацій; сприяє встановленню відносин взаємної релігійної і світоглядної терпимості й поваги між громадянами, які сповідують релігію або не сповідують її, між віруючими різних віросповідань та їх релігійними організаціями; бере до відома і поважає традиції та внутрішні настанови релігійних організацій, якщо вони не суперечать чинному законодавству.

Держава не втручається у здійснювану в межах закону діяльність релігійних організацій, не фінансує діяльність будь-яких організацій, створених за ознакою ставлення до релігії.

Релігійні організації в Україні утворюються з метою задоволення релігійних потреб громадян сповідувати і поширювати віру і діють відповідно до своєї ієрархічної та інституційної структури, обирають, призначають і замінюють персонал згідно із своїми статутами (положеннями).

Відповідно до статті 7 закону України «Про свободу совісті та релігійні організації» релігійними організаціями в Україні є релігійні громади, управління і центри, монастирі, релігійні братства, місіонерські товариства (місії), духовні навчальні заклади, а також об'єднання, що складаються з вищезазначених релігійних організацій. Релігійні об'єднання представляються своїми центрами (управліннями).

Питання релігії, віросповідання та церкви перебувають у найважливішому спектрі громадського життя, у центрі політичної системи, входять у сферу національних інтересів України, а тому є об'єктом державної політики, спрямованої на створення таких відносин між державою й релігійними організаціями, котрі забезпечували б їхню безпечну життєдіяльність, гармонійний і поступальний розвиток суспільства. Основними завданнями державної політики в цій сфері є недопущення домінування жодної релігії, створення умов для гармонійного розвитку всіх конфесій, що

врегульовано нормативно-правовими актами, які потребують певного вдосконалення з огляду на сучасні умови розвитку суспільних відносин у країні.

Безугла О.А.

ХНПУ імені Г.С. Сковороди

РОЗВИТОК РАДИ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ І ОБОРОНИ УКРАЇНИ В 1991-1996 РР.

Українське суспільство, як і будь-яке інше, повинно забезпечувати своє співіснування, а тому має займатися власною безпекою і охороною. Це зумовлює існування суспільної охоронної діяльності, під якою розуміють сукупність матеріальних і нематеріальних заходів і дій, що реалізуються у правових і не правових формах і здійснюються державними і недержавними органами та організаціями з приводу забезпечення національної безпеки. Останню вітчизняна юридична наука розуміє комплексно, адже вона включає передусім: 1) організацію економічної безпеки; 2) забезпечення політичної безпеки; 3) соціальну злагоду; 4) духовний розвиток і т. д. Самостійними напрямками забезпечення національної безпеки є боротьба із зростанням злочинності, подолання екологічних бід, захист прав громадян, охорона здоров'я, збереження культурних, історичних надбань країни тощо.

В Україні утворено цілісну систему органів, діяльність яких спрямована на забезпечення національної безпеки. Особливе місце посідає Рада національної безпеки і оборони України. Так, ст. 107 Конституції України 1996 р. передбачає утворення такого органу, як Рада національної безпеки і оборони України. Цей інститут є принципово новим у системі органів державної влади, а в механізмі Української держави загалом. За Конституцією України, Рада національної безпеки і оборони України є координаційним органом з питань національної безпеки і оборони при Президентові України. Вона координує і контролює діяльність органів виконавчої влади у сфері національної безпеки і оборони. Раду національної безпеки України створено Указом Президента України в липні 1992 р. як консультативно-дорадчий орган у системі органів державної виконавчої влади при Президентові України, проіснувавши до 1994 р., коли знову ж таки Указом Президента України за нею було закріплено функції організаційно-координаційної діяльності. Надання координаційних повноважень паралельно із здійсненням заходів з інформаційного забезпечення дали можливість Раді та її Апарату діяти значно результативніше, торкатися складних і масштабних питань державного життя. Разом з тим відчувалися і відповідні обмеження, оскільки статус Ради визначався на рівні президентських указів, тоді як фактично її діяльність впливала на дії Президента України, на діяльність уряду, силових структур тощо і об'єктивно потребувала закріплення на конституційному і законодавчому рівнях. Першою спробою адекватно визначити статус Ради національної безпеки та місце, яке вона посідає в системі державних органів України, було підписання в 1995 р. Конституційного договору між Верховною Радою і Президентом України, в якому на Президента